Anexa F

Împărații de la răsărit și pustiirea Babilonului

Al şaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Şi apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraţilor, care au să vină din Răsărit. (Apoc. 16:12)

Acest verset este o aluzie directă la cucerirea Babilonului de către Cir în acea noapte a anului 539 î.Hr., a cărei istorie ne este relatată în capitolul 5 din cartea profetului Daniel. Cetatea Babilonului antic, care era traversată de apele râului Eufrat, avea ziduri foarte groase și foarte înalte, părând imposibil de cucerit. Strategia folosită de Cir pentru a pătrunde în cetate a avut ca și cheie devierea apelor Eufratului, armatele medo-persane intrând pe sub porțile cetății, pe albia acum secată a râului Eufrat. De asemenea, raportat la cetatea Babilonului, situarea geografică a mezilor și perșilor este nord-est. Armatele lor au mărșăluit înspre Babilon, venind dinspre răsărit. Aluzia este clară. Dar ce legătură are aceasta cu Babilonul spiritual din Apocalipsa?

Semnificația răsăritului

Venind dinspre răsărit și dezrădăcinând puterea Babilonului, medo-persanii au întemeiat un imperiu vast, a cărui dominație a durat peste 200 de ani. Profetul Daniel a trăit atât sub imperiul babilonian, cât și sub cel medo-persan. Găsim că sub ambele imperii a fost dat câte un decret cu privire la închinare, și în ambele cazuri acest decret a fost impus sub amenințarea cu moartea pentru cei care nu se supuneau. Totuși, privite mai în detaliu, aceste decrete au avut un caracter diferit unul de celălalt, în spate aflându-se filozofii diferite.

Decretul de moarte din Daniel capitolul 3, care impunea închinarea la chipul înălțat de împăratul babilonian Nebucadnețar, nu era un decret exclusivist: nu prevedea nimic cu privire la închinarea la alți zei pe lângă chipul înălțat de împărat. Cu alte cuvinte, puteai să ai câți zei voiai tu, trebuia doar să accepți și această formă de închinare instituită de împărat. Decretul din capitolul 6, în schimb, excludea orice altă formă de religie, în afară de cultul împăratului. Nu spune nimic decretul de vreo pedeapsă pentru cei care nu s-ar fi închinat absolut nimănui, nici măcar împăratului. Deci, cine era ateu, era în regulă sub acel decret. Astfel, puterea care a venit de la răsărit și a cucerit Babilonul, era diferită ca filosofie de aceea a Babilonului. Religia Babilonului era o religie sincretistă. Ea încorpora tot felul de sisteme religioase, dar impunea o anumită formă de închinare. Acesta este Babilonul spiritual de astăzi – un conglomerat de religii false care recunoaște însă autoritatea supremă sau, am putea spune, primatul antihristului. Puterea care va veni de la răsărit, în schimb, este o putere ateistă, care interzice orice formă de religie, cu excepția cultului liderului suprem. Și, lucru interesant, liderul acesta este tot antihristul, deoarece antihristul nu este doar capul unei biserici, el este și lider politic. Astfel, chiar dacă pustiirea Babilonului înseamnă distrugerea religiei, antihristul va supraviețui totuși în calitate de lider politic, pentru că ni se spune că acesta va fi nimicit de arătarea slavei Mântuitorului, la cea de-a doua Sa venire (2Tes. 2:8).

Despre semnificația răsăritului are ceva să ne spună și istoria începuturilor omenirii. Cain, când a fugit de fața lui Dumnezeu, el a fugit la răsărit de Eden (Gen. 4:16). Acolo, el și urmașii săi au instituit un sistem social nelegiuit, bazat pe anarhie, intimidare și domnie a terorii (Gen. 4:23-24). Atât de stricat era acel sistem, încât el a corupt până la urmă întreaga rasă de oameni de dinainte de potop, umplând pământul de vărsare de sânge.

Nu ni se spune că, atunci când a fugit la răsărit, Cain ar fi adus cu el vreo formă de închinare, fie ea și falsă. Religia falsă în schimb a fost instituită imediat după potop de către constructorii turnului Babel. Interesant este că, pentru a construi turnul și a institui acel sistem politico-religios mondial, ei au mers în *ţara Şinear* (Gen. 11:2) – locul unde înainte fusese localizată grădina Edenului, acolo unde Dumnezeu obișnuise să se întâlnească cu omul (Gen. 3:8 ,24). De acolo a fugit Cain la răsărit, departe de fața Domnului. Prin urmare, Babilonul este sistemul fals care contraface adevărata închinare. Răsăritul are de-a face cu negarea și denunțarea oricărei forme de religie. Spiritul împăraților răsăritului este spiritul lui Cain și al urmașilor săi – acela al răzvrătirii și al negării pe față a autorității lui Dumnezeu. Este spiritul care s-a manifestat în timpul revoluției franceze și care a adus, la fel ca și în cazul urmașilor lui Cain, anarhie și vărsare de sânge. Era domnia terorii în Franța acelor vremuri.

La fel cum tirania religioasă a Romei a fost înlocuită de anarhie și de sfidarea a tot ce înseamnă religie în Franța revoluționară, lucrul acesta se va repeta în timpul pustiirii Babilonului. Spiritul revoluției franceze va fi reînviat, la o scară mondială de data aceasta. Liderii religioși vor cădea pradă furiei acelora care își vor da seama că au fost înșelați și vor urma scene de vărsare de sânge nemaiîntâlnite. Cei care vor fi rămas, însă, nu se vor pocăi nicidecum (Apoc. 9:20-21), ci se vor înrola sub steagul fiarei și al celor zece coarne, ca să lupte împotriva Mielului, la cea de-a doua venire a Sa pe norii cerului (Apoc. 17:14). Cine sunt cele zece coarne așadar?

> *Apoi am văzut ieşind din gura balaurului, şi din gura fiarei, şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. - ,,Iată, Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghează şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să i se vadă ruşinea!" - Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreieşte se cheamă Armaghedon.* (Apoc. 16:13-16)

Aici avem de-a face cu un interludiu: după ce la plaga a șasea sunt amintiți (pentru prima dată în cartea Apocalipsei) împărații care *au să vină din Răsărit* (Apoc. 16:12), profetul nu trece mai departe la plaga a șaptea, înainte să lămurească unele lucruri. Așadar, versetele care urmează, nu își găsesc împlinirea în totalitate din punct de vedere cronologic atunci, în timpul plăgii a șasea, ci ele dau niște lămuriri cu privire la identitatea împăraților de la răsărit: ei sunt împărații pe care duhurile rele care ies din gura balaurului, a fiarei și a profetului mincinos îi adună pentru războiul de la Armaghedon. Toate națiunile și toți împărații pământului vor fi angajate în această mare bătălie când Isus va reveni (Apoc. 6:14-17; 16:14; 19:19). Apoc. 17:12-14 vorbește însă în mod specific despre cele zece coarne ca fiind împărații care se luptă cu Mielul și sunt biruiți. Ei nu au primit încă putere împărătească, ci vor domni în ultimul ceas al istoriei împreună cu fiara.
Trebuie să exercităm o oarecare precauție atunci când avem de-a face cu profeții neîmplinite și nu ni se oferă prea multe detalii concrete ale împlinirii lor practice. O ipoteză ar fi că, în arhitectura politico-economică a noii ordini mondiale instituite prin alianța balaur – fiară – profet mincinos, lumea are să fie împărțită în zece regiuni. Planul pentru o astfel de împărțire există deja. Ne putem aștepta ca aceste structuri politico-economice care se vor afirma în contextul formării icoanei fiarei (prin care biserica va controla treburile statului) să se transforme în niște puteri politice anti-clericale în momentul în care oamenii ajung să își piardă încrederea în religie. Atunci când mulțimile care au lepădat Legea lui Dumnezeu își vor da seama că au fost amăgite de liderii lor religioși, acestea își vor retrage sprijinul pe care îl dăduseră falselor religii (adevăr ilustrat prin secarea apelor râului Eufrat), eveniment care va pregăti calea pentru ca fiara și cele zece coarne să aducă la împlinire pustiirea Babilonului spiritual.